

Overweging zondag 23 december 2018 – Rorate, Vervulling

Jaar C, vierde zondag van de advent

Micha 4,1-4a / Hebreëen 10,5-10 / Lucas 1, 39-45

Het is de laatste zondag van de advent, het is bijna Kerstmis.

We zijn misschien al ongeduldig tot het Kerstmis is, want dit jaar is het morgen al zover en valt deze laatste advent bijna weg. Vullen we deze tijd op met drukte, met boodschappen doen, met kerstmuziek in plaats van stilte? Met rennen en vliegen en het voorbereiden van een Kerstdiner? Laten we ons afleiden van waar het straks echt om gaat?

Straks is het Kerstmis. Maar *nu* is het nog Advent. Het wezen van advent is wachten, vertragen, verdragen, geduld. Vol verwachting op het komend Kerstkind.

Deze laatste zondag denken we aan het geloof van Maria en Elisabeth die elkaar ontmoeten. Twee vrouwen die onverwachts zwanger waren - de een, Elisabeth, die haar kans op een kind niet meer had verwacht omdat ze al op leeftijd was - de ander, Maria, die door een engel was beloofd om zwanger te worden. Een jonge vrouw, nog niet gehuwd. Beiden ondanks alle twijfels vol vertrouwen dat God het beste met hen voor had. Voor God is niets onmogelijk.

Maria zei, toen ze hoorde van de engel Gabriël dat ze een zoon zou baren: 'De Heer wil ik dienen: laat er met mij gebeuren wat u hebt gezegd.' Maria geloofde wat God haar beloofde en ze ging, nog niet getrouwd, en misschien wel angstig en onzeker, terstond naar haar nicht om haar het nieuws te vertellen. En bij hun ontmoeting sprong het kind van Elisabeth op in zijn moeders schoot. En Elisabeth riep uit: gelukkig is de vrouw die gelooft. Wat God gezegd heeft, zal werkelijkheid worden!

Wat een blijdschap en vreugde springt er uit deze tekst! Geduld, zoals bij Elisabeth, wordt beloond. Geloven, zoals Maria kon, vervult haar met de heilige Geest.

Geloven is de vrucht van geduld. Geloven vervult ons met vreugde! Geloven is gehoorzaamheid aan de Heer. Hij doet wat Hij belooft. Daar mogen we op vertrouwen!

Gehoorzaamheid is meer dan nederigheid. Gehoorzaamheid is vooral: horen, luisteren, gespist zijn - vertrouwen dat wat gezegd wordt, het juiste is en goed. En dat is precies wat Maria en Elisabeth deden: luisteren naar Gods plan met hen, zodat ze Hem herkenden toen Hij zich, onzichtbaar nog, openbaarde aan deze vrouwen.

En vandaag is het zondag Rorate. Een zondag van inkeer, vertrouwen en troost. Advent is wachten. Wachten geeft ons tijd om eerst tot *inkeer* te komen, ons naar binnen te richten, waar wij net als Maria en Elisabeth God verwachten.

Inkeer om tot inzicht te komen: inzien dat we tekort hebben geschoten en daar spijt van hebben en beterschap beloven. Dat we niet van buitenaf moeten wachten op dat Koninkrijk,

maar dat we er ook iets voor moeten doen. Door niet alleen te wijzen naar anderen, maar door te kijken wat we *zelf* beter kunnen doen. Hoe we onze houding kunnen verbeteren, naar God en naar onze medemens. Inkeer laat inzicht groeien dat we ons niet moeten laten verblinden door alles in de wereld dat licht lijkt maar het niet is.

Inzicht heeft licht nodig om te kunnen zien. En dat licht is Jezus: hij opent ons de ogen en laat helder zien hoe we een goede mens kunnen zijn. In de eerste plaats dat we goed zijn, in wezen, ook in die donkere diepte in ons hart, waar we zelf soms niet eens bij kunnen. God kent ons beter dan wij onszelf kennen.

God ziet wel hoe we worstelen. Met onze eigen vooroordelen, onze eigen vaste patronen, onze tekortkomingen en met ons geloof. Durven we ons over te geven aan God, de macht uit handen te geven, zoals Maria deed? Durven we toe te geven dat we veel niet alleen kunnen? We leven in een zogenaamde maakbare wereld, waarin we allemaal onze eigen verantwoordelijkheid hebben voor ons geluk. Maar wat als dat niet lukt? Er is zoveel ellende waar we niets aan kunnen doen.

God ziet onze ellende. In het laatste couplet van het lied *Rorate*, is God zelf aan het woord: "Troost u, troost u, mijn volk, weldra komt uw heil; waarom wordt u door smart verteerd en grijpt u nieuwe droefheid aan? Ik zal u redden, wees maar niet bang, want Ik ben de Heer, uw God, de Heilige van Israël, uw Verlosser."

Die belofte van God wordt nu, met advent en straks met Kerstmis, heel concreet gemaakt: Hij wordt geboren uit Maria en komt wonen in deze wereld, te midden van onze ellende. Hij openbaart zich onder de armsten, de herders. Hij voelt zich niet te min. Hij leeft tussen de mensen en hoort en ziet en voelt hoe het is om mens te zijn. Hij deelt ons leven. Hij, Jezus, leert ons hoe we goed met elkaar kunnen leven, hoe we goed voor elkaar kunnen zijn. We hoeven Jezus niet in levende lijve te ontmoeten om hem te kennen. En dat is reden voor vreugde!

Ons geloof groeit zoals een kind groeit. Daar hoef je niet zwanger voor te zijn of zijn geweest. Geloof is voorbehouden aan ieder van ons. Geloof heeft gewoon tijd nodig. Wij kunnen allemaal geloven, vervuld raken met de Geest, allemaal in verwachting zijn, in de verwachting dat God ons nabij zal komen, in het kind Jezus. Als God onder ons mensen. Dat maakt blij!

Vruchtbaar zijn we als we het goede verwachten, als we niet omzien in wrok, als we dankbaar zijn voor alles wat God ons geeft. Vruchtbaar zijn we als we bereid zijn dat God dat goede in ons plant, dat goede in ons laat groeien, zodat we vrucht dragen, zodat we anderen daar vrucht van laten plukken. Vruchtbaar zijn we als we anderen laten profiteren van het goede in ons. Van Gods goedheid in ons. Die goedheid, die groeit *nu* in ons. Voor God is niets onmogelijk!

Die goedheid, die komt straks aan het licht, met Kerstmis.

Amen.